

Witaj w Królestwie Rotria. Zaloguj się lub zarejestruj.

Zaloguj się

Poniedziałek, 26 Lut

PAŃSTWO KOŚCIELNE ROTRIA

PATRIMONIUM SANCTI PAULI

Aktualności: Rejestracja wyłączona. Państwo Skarlandzkie w dniu 8 marca 2017 roku zakończyło swe istnienie, dziękujemy za wspólnie spędzony czas.

Strona główna

Pomoc

Zaloguj się

Rejestracja

» POZOSTAŁE » Archiwum » Państwo Kościelne Rotria » Bazylika i Pałac Laterański » Biblioteka Apostolska » Ecclesiae Archivum (Moderator: Don Fernando Álvarez d'Este y Córdoba) » INDEX PATRIARCHARUM II S.A IN ROTRIA

« poprzedni

następny »

Strony: [1] **Do dołu**

DRUKUJ

 Autor

Wątek: INDEX PATRIARCHARUM II S.A IN ROTRIA (Przeczytany 143 razy)

Don Fernando Álvarez d'Este y Córdoba

Moderator
Filar państwa

Wiadomości: 571

INDEX PATRIARCHARUM II S.A IN ROTRIA

« dnia: Czwartek, 3 Wrz 2015, 19:24:24 »

Cytuj

”

Indeks Patriarchów II Państwa Kościelnego Rotria, wydany Roku Pańskiego 2014.

”

Cytuj

”

INDEX PATRIARCHARUM II S.A IN ROTRIA

Kronika pontyfikatu Aleksandra III

Okres panowania: 11.03.2012 - 11.09.2012, 16.09.2012 - 16.03.2013

Autor: dr Tommaso Domencio Mancini

Jego Świątobliwość Aleksander III

Pamiętnego 11 marca Anno Domini 2012, po trwającym zaledwie kilka godzin konklawe, szacowne grono purpuratów-elektorów Stolicy Apostolskiej wydało werdykt. Uznało Ono pod natchnieniem Ducha Świętego obrać następnym, piętnastym już z kolei Patriarchą Kościoła i suwerennym władcą Państwa Kościelnego Rotria, Księcia Kardynała Lorenzo de Medici, głowę oraz nestora książęco-patrycjuszowskiego rodu de Medici. Dostojny Kardynał już onegdaj miał honor po trzykroć zasiadać na Patriarszym Złotym Tronie - pod imieniem Piusa II dwukrotnie, a później Aleksandra II. Dał się wtedy poznać jako mądry przywódca i sprawny reformator, lecz przede wszystkim jako dobry Pasterz, Biskup i Troskliwy Ojciec Kościoła.

Tym razem, przybrawszy imię pontyfikalne Aleksandra III, na początek swych rządów zdecydował o zmianie. Postanowił mianowicie przenieść swą monarszą siedzibę na Kwirynał, Pałac Laterański przeznaczając na miejsce uroczystości kościelnych i dworskich. Było to niejako symbolicznym otwarciem nowych lepszych czasów - okresu zgody, stabilności i wzrostu, które to niebawem miały nastąpić. I tak też, za życzeniem oraz modlitwami Ojca Świętego się stało. Odnowiona postanowieniami Florentinum Primum Kuria Rotryjska wznowiła potrzebną działalność, zaś Signoria rozpoczęła swe procedowanie. Z czasem przybyło nowych mieszkańców i obywateli, powiększył się stan duchowny, a kilkoro kapłanów dostąpiło z rąk Patriarchy zaszczytu nominacji biskupich. Utworzony za pontyfikatu jego Poprzednika Uniwersytet Rotryjski rozwinął skrzydła i począł przyjmować studentów, a nowo powstałe Apostolskie Seminarium Duchowne kandydatów do kapłaństwa. Wznowił działalność zapomniany już nieco Instytut Heraldyczny, budowano nowe kościoły, zaczęła ukazywać się prasa. Wieńcząc swój pontyfikat Jego Świątobliwość opublikował Codex Iuris Canonici, krórry to odtąd miał być wskazówką i wyznacznikiem postępowania rotryjskiego duchowieństwa.

Jako były dyplomata, nowy Patriarcha dbał w szczególnym względzie o prestiż i umacnianie dobrego obrazu Państwa Kościelnego wśród państw Pollinu. Odbił w tym celu podróż apostolską do Demokracji Surmeńskiej, która to zacieśniła stosunki, i pogłębiła wzajemną współpracę między oboma krajami. Podczas Jego panowania udało się również wygasić wielomiesięczny wyniszczający i bratobójczy konflikt z Rzeczypospolitą Obojga Narodów, jak również przypieczętować ten stan konkordatem. Zaowocowało to powrotem miejscowego kleru i wiernych na matezyne łono - łono prawowitego Kościoła. Ojciec Święty zdecydował też o utworzeniu Nuncjatury Apostolskiej w Królestwie Skarlandu, przez co tamtejsza wspólnota rozkwitła na nowo, i jak za dawnych czasów zaczęła działać, oraz cieszyć się prężnym rozwojem. Nie bez znaczenia oczywiście pozostaje fakt załagodzenia waśni i wzajemne zrozumienie z południowym Rotryjskim sąsiadem - Państwem Ciprofloksjańskim, na który to dialog Jego Świątobliwość dobrotnie zezwalał.

”

http://www.scarlana.eu/forum/index.php?topic=2243.0

1/8

Owołany ponownie Rotryjskim Patriarchą na następnym konklawe 16 września Anno Domini 2012, Jego Świątobliwość skoncentrował się na pracy nad ostatecznym ustaleniem podziału terytorialnego Państwa Kościelnego, wyznaczeniem granic księstw i obsadzeniem ich stołców godnymi i zasłużonymi mężami, co zostało usankcjonowane w dokumencie Magna Charta Tituli Nobilitatis. Utworzony został również w tym czasie Bank Patriarszy oraz Galeria Medycejska, miejsce gromadzące najznamienitsze dzieła sztuki artystów Rotryjskich i zagranicznych, a także Patriarsze podarki. Ojciec Święty podjął również starania w celu spisania zasad przyszłych konklawe oraz uregulowania metod wyboru swoich następców, co znalazło wyraz w ogłoszonej bulli *Universi Dominici Gregis*. Pontyfikat ten przyniósł ponadto wiele synodów plenarnych i biskupich, na których to hierarchowie radzili nad przyszłością państwa i kościoła.

Dplomacja Rotryjska również w tym czasie nie próżnowała. Jego Świątobliwość odbył podróż apostolską do Wiednia, na zaproszenie Jego Cesarskiej i Królewskiej Mości Maksymiliana Teodora I, gdzie uroczyście podpisano konkordat. Było to ostateczne złagodzenie nadszarpniętych kilka lat temu stosunków, i przemianę wzajemnej obojętności w przyjaźń. Umowa konkordatowa zawarta została również z Republiką Francuską, Królestwem Agurii, oraz Królestwem Skarlandu, we wszystkich tych krajach erygowano diecezje i mianowano biskupów. Symbolicznym przypieczętowaniem drugiego pontyfikatu Ojca Świętego Aleksandra III było ustanowienie *Ordo Supremi Apostolicam Alexandri Terti* - nowego zaszczytnego wyróżnienia przyznawanego za wybitną pracę i służbę obywatelom Rotrii, jak również obcokrajowcom w ramach szczególnego szacunku.

Kronika pontyfikatu Sykstusa III

Okres panowania: 17.03.2013 - 17.09.2013

autor: Nicolas Dreder

Jego Świątobliwość Sykstus III

I. Wstęp

Gdy dobiegł końca niezwykle udany pontyfikat Ojca Świętego Aleksandra III, na Tron Pawłowy został wybrany kardynał Franciszek Ferdynand von Habsburg. Elekcja tego kardynała miała miejsce tuż po wielu zmianach, jakie zaszły w Kolegium Kardynalskim, gdzie po kreacji arcybiskupa Otto Kenta na księcia kościoła, Kolegium opuściło aż trzech purpuratów. W konklawe, które rozpoczęło się tuż po północy dnia 17 marca 2013 roku, uczestniczyło trzech uprawnionych do głosowania elektorów (wspomniani Habsburg i Kent, a także kard. Lorenzo de Medici). Okolicznościom wyboru Jego Eminencji von Habsburga towarzyszyła prawdopodobnie chęć wprowadzenia świeżości na Złoty Tron po rocznym panowaniu Ojca Świętego Aleksandra III. Wybór 16. z kolei Biskupa Rotrii, który obrał sobie imię Sykstusa III, był nie lada zaskoczeniem dla większości Rotryjczków. Warto na koniec dodać, że nowy Patriarcha pochodził Rzeczypospolitej Obojga Narodów, co uczyniło go pierwszym Patriarchą pochodzącym z Nowego Kontynentu.

II. Początki pontyfikatu

Pontyfikat kolejnego już Patriarchy na dobre rozpoczął się już 1 kwietnia 2013 roku, gdy odbyła się Koronacja Patriarsza nowego Biskupa Powszechnego. W ten pamiętny dzień kardynał Lorenzo de Medici włożył na głowę Sykstusa III *triregnum* – symbol władzy Biskupa Rotrii. Zorganizowano wtedy piękną ceremonię koronacji, a także audiencję intronizacyjną na którą przybyli wszyscy wielcy mikroświata. Ojciec Święty Sykstus za cel swojego pontyfikatu, który jak sam przyznał - był bardzo ciężki, postawił sobie doprowadzenie do wewnętrznej stabilizacji w państwie. Sam kard. Habsburg potwierdził, że celem pontyfikatu Jego Świątobliwości Sykstusa III było osiągnięcie wewnętrznej stabilności, która to potrzebna była jak rybie woda, po licznych wojna domowych.

III. Przebieg pontyfikatu

Pontyfikat Sykstusa III przebiegał dosyć spokojnie. Co nie znaczy, że był nudnym okresem stagnacji Państwa Kościelnego. Zainaugurowano obrazy Soboru Trydenckiego II, który przyniósł liczne zmiany oraz reformy. W trakcie pontyfikatu Ojca Świętego Sykstusa została zorganizowana i hucznie obchodzona w czerwcu 2013 r. VI Rocznicą powstania Państwa Kościelnego Rotria. Zmieniony został także wzór aktów prawnych – nowe wprowadzone w czasach Sykstusa, obowiązują do dziś. Są one bardzo klimatyczne – niczym w prawdziwej Stolicy Apostolskiej. Okres rządów tego Patriarchy to była swoista kontynuacja polityki Aleksandra III, lecz delikatnie odświeżona, która doprowadziła do statycznego rozwoju Rotrii. Okazało się to wielkim sukcesem na wszechogarniający wówczas, tzw. „kryzys mikronacyjny”. Ostatecznie dało to duży efekt, bowiem do Państwa Kościelnego przybyła spora grupa nowych, ambitnych obywateli.

IV. Sobór Trydencki II

Najważniejszym jednak celem, tego półrocznego okresu rządów był jednak Sobór Trydencki II, który Patriarcha Sykstus III zwołał nieco ponad dwa tygodnie po swojej koronacji. Niestety Ojciec Święty nie zdołał za swojego pontyfikatu dokończyć Soboru, który zamknięto dopiero za rządów następcy Sykstusa III – Piusa III. W trakcie trwania Soboru Trydenckiego II dokonano zmian m.in. – Rytuału Laterańskiego, Kodeksu

Prawa Kanonicznego, a także znormalizowano wiele kwestii dotyczących Kościoła Rotryjskiego.

V. Nominacje

Jego Świątobliwość Sykstus III zorganizował jeden konsystorz, na którym do godności kardynalskiej wyniesiony został Arcybiskup Cesare de Medici. Z kolei Ojciec Święty odebrał purpurę jednemu z kardynałów – Otto Kentowi. Warto wspomnieć, że w trakcie tego pontyfikatu do godności arcybiskupiej został wyniesiony Cesare Donato Orsini. Otrzymał on również zarząd nad biskupstwem Trydentu. Natomiast żaden z duchownych nie został nominowany biskupem, zaś kilku diakonów otrzymało nominację kapłańską.

VI. Ocena pontyfikatu

Jak już wspomniałem – pontyfikat Sykstusa III przebiegał spokojnie i był on udaną kontynuacją rządów Aleksandra III. Podczas tego półroczna zapadło kilka ważnych decyzji, dzięki którym teraz Rotria jest liczącym się państwem mikroświata. Pontyfikat Ojca Świętego Sykstusa III dobiegł końca 17 września 2013 roku.

Kronika pontyfikatu Piusa III
Okres panowania: 20.09.2013-20.03.2014

autor: prof. Giovanni Ganganelli

Jego Świątobliwość Pius III

Na kilka minut przed północną na balkonie Bazyliki Laterańskiej pojawił się kardynał Franciszek Ferdynand von Habsburg, Dziekan Kolegium Kardynalskiego, który ogłosił, iż dnia 20 miesiąca września 2013 roku nowym Patriarchą został kardynał Cesare de Medici. Przyjąwszy imię Pius III rozpoczął sześciomiesięczny okres swego pontyfikatu.

Do grona państw konkordatowych dołączyło Królestwo Zjednoczonych Niderlandów, Trizondal oraz Królestwo Surmeńskie. Największym osiągnięciem jest powrót tego ostatniego kraju na łono Matki Kościoła. Proces normalizacji stosunków dobiega powoli końca. Wszystkie kraje, które wiernie strzegły Złotego Tronu w minionych latach, ponownie złączyły się ze Stolicą Apostolską. Jego Świątobliwość odbył w tym czasie pielgrzymkę do Palestriny, gdzie złożone zostały w miejskiej katedrze relikwie świętej Anny, która otoczyć ma opieką wszystkich mieszkańców Wielkiego Księstwa Toskanii.

Przeto za czasów Piusa III do godności biskupiej zostali wyniesieni Giacinto Martino Mancini, Giovanni Ganganelli oraz Tommaso Domenico Mancini, za szczególną pracę na rzecz Kościoła oraz Państwa Kościelnego. Nasz Wielebny Ojciec widząc również aktywność innych obywateli odznaczył niektórych z nich tytułami arystokratycznymi. Tak też Nicolas Dreder stał się Szlachetnym Baronem, a Pio Maria Facibeni Wielmożnym Hrabią.

Ważnym punktem pontyfikatu Piusa III było zakończenie obrad II Soboru Trydenckiego, który określił kwestie istotne dla dalszej działalności Rotrii, m.in. rolę Kościoła, dialog z innymi religiami, rolę duchowieństwa czy rytuały zakonne. Efektem soboru było także przyjęcie dwóch bardzo istotnych dokumentów - Ceremoniału Kwirynalskiego oraz Ceremoniału Uroczystości Kościoła Rotryjskiego. Wprowadziły one nowy ład w obowiązujących zasadach przeprowadzania uroczystości. Dokonano również najistotniejszych zmian w Rytuale Laterańskim -jednym z kluczowych aktów Państwa Kościelnego Rotria. Uznano także zakon działający na terenie Królestwa Augurii - Zakon Rycerzy Świętego Jerzego Domu Agurskiego, który cieszy się wielkim szacunkiem i powodzeniem wśród mieszkańców tego kraju.

Jego Świątobliwość z pieczołowitością dbał zarówno o rozwój duchowy jak i kulturowy. Jego pontyfikat przyniósł katharsis dla Uniwersytetu Rotrii oraz Apostolskiego Seminarium Duchownego. Podpisano wiele umów międzynarodowych. Wielkim sukcesem okazała się także wystawa delegacji rotryjskiej podczas Festiwalu Kultury w Al-Rajn.

Jak zostanie zapamiętany Pius III? Jako człowiek mądry, wyważony i otwarty na wszystkie propozycje. Człowiek o wysokiej klasie co wpisuje się w rodowe dziedzictwo de Medici.

Kronika pontyfikatu Innocentego IV
Okres panowania: 24.03.2014 - 5.06.2014

Autor: dr net. Nicolaus Dreder

Jego Świątobliwość Innocenty IV

Wielkie zaskoczenie przyniosło obwieszczenia Kardynała Cesare de Medici, który 24 marca 2014 roku z balkonu Bazyliki Laterańskiej ogłosił imię nowego Ojca Świętego. Po raz pierwszy w historii Państwa Kościelnego Rotria Kolegium Kardynalskie dokonało wyboru duchownego nie posiadającego kapelusza. Nowym Biskupem Rotrii został dominikanin z Fiesole – biskup Tomasso Domenico Mancini. Jednocześnie po raz pierwszy na Złotym Tronie zasiadł zakonnik.

Wporównaniu z poprzednikami, za pontyfikatu Innocentego IV, Państwo Kościelne nie pozyskało żadnego państwa konkordatowego. Polityka zagraniczna stała w miejscu, mimo, że kilka państw wyraziło chęć podpisania traktatu uznaniowego lub konkordatu.

Pontyfikat Patriarchy Manciniego zostanie zapamiętany z częstych regencji, które zostały wprowadzone trzykrotnie. Pierwsza, tuż po wyborze, gdy przez dwa dni Patriarchę zastępował Kamerling. Kolejna, gdy Regentem został bp Giovanni Ganganelli oraz towarzyszyła mu Rada Regencyjna w składzie: kard. Medici, kard. Habsburg, mons. Dreder - rozpoczęła się ona 1 maja a zakończyła 6 maja. Trzecia regencja, gdy Regentem został mianowany kard. Lorenzo de Medici miała trwać od 25 maja do 28 czerwca 2014 r. De facto owa regencja zakończyła się 5 czerwca, gdyż Innocenty podpisał akt abdykacji.

Podczas pontyfikatu Innocentego IV Pio Maria Facibeni został wyniesiony do godności Infulata oraz otrzymał godność markiza. Nicolas Dreder został mianowany Prałatem Honorowym Jego Świątobliwości. Warto dodać, że był to kolejny pontyfikat z rządu, podczas którego nie powiększyło się Kolegium Kardynalskie.

Wtrakcie trwania krótkich rządów Ojca Świętego dwukrotnie była formowana Kuria Rotryjska. Najpierw Wicekanclerzem został bp Giovanni Ganganelli, który rządził od 2 do 27 kwietnia. Następnie zastąpił go mons. Nicolaus Dreder, który rządził do 5 czerwca, czyli do dnia zakończenia pontyfikatu. Warto dodać, że w trakcie tego pontyfikatu trzykrotnie obserwowaliśmy zmianę na stanowisku Kamerlinga Państwa Kościelnego. Najpierw został nim kard. Lorenzo de Medici, którego później zastąpił jego syn – kard. Cesare de Medici, a w ostatnim dniu pontyfikatu ponownie powierzono ten urząd kard. Lorenzo.

Atmosfera w trakcie rządów Innocentego była fatalna i większość obywateli domagała się natychmiastowej abdykacji Patriarchy. Doszła ona do skutku, gdy dnia 5 czerwca Ojciec Święty podpisał akt renuntiano – abdykacji patriarszej, dzięki czemu nastąpił okres sede vacante, który przyniósł kolejnego Patriarchę – Leona II.

Kronika pontyfikatu Leona II

Okres panowania: 06.06.2014 - 21.08.2014

Autor: dr net. Nicolaus Dreder

Jego Świątobliwość Leon II

Leon II - kardynał Lorenzo Pietro de Medici, pięciokrotny Patriarcha Rotrii, zasiadł ponownie na Tronie Pawłowym 6 czerwca 2014 roku, dwa dni po abdykacji poprzednika - Innocentego IV. Nowy Biskup Rotrii został koronowany 19 czerwca br., w Bazylice Laterańskiej. Tiarę na głowę nowego Ojca Świętego założył Jego Eminencja Franciszek kardynał von Habsburg.

Pontyfikat Leona II zostanie zapamiętany z dużej ilości uroczystości, które Dwór Patriarszy organizował w Bazylice Laterańskiej. Dużą zasługą zapisał się tutaj ówczesny Szambelan Patriarszy - bp Pio Maria Facibeni, który wzorowo przygotowywał wszystkie ceremonie. Szczególnie zostanie zapamiętana ceremonia ekskomuniki, która odbyła się 18 sierpnia 2014 roku. Wykluczono wówczas ze wspólnoty Kościoła Świętego masonów, z rotryjskim duchownym na czele.

Kolejny z rządu pontyfikat, nie przyniósł Państwu Kościelnemu nowego kardynała. Za to Leon II nominował dwóch biskupów - godności tej dostąpili dwaj Infulaci: Pio Maria Facibeni i Nicolaus Stefano Dreder. Nominowano również hrabiego, którym został Maksymilian Horoch z Agurii. Dodatkowo warto wspomnieć, że za pontyfikatu Patriarchy Medyceusza trzech diakonów otrzymało nominację kapłańską. Kilku rotryjczyków zostało również nagrodzonych orderami, co stanowiło nowość w porównaniu z dwoma poprzednimi pontyfikatami.

Ojciec Święty podczas swojego pontyfikatu odbył jedną pielgrzymkę - do Królestwa Zjednoczonych Niderlandów. Planów podróży apostolskich było więcej, lecz nie zostały one zrealizowane. Do grona państwa konkordatowych dołączyła Federacja Brodryjska. Z bycia członkiem wspólnoty kościoła zrezygnowały Niderlandy, gdyż król tego państwa zerwał traktat z powodu ekskomuniki następcy tronu.

Urząd Wicekanclerza od początku pontyfikatu sprawował kard. von Habsburg, również przez kilka tygodni Jego Eminencja był Sekretarzem Stanu, po czym zastąpił go na tym urzędzie bp Facibeni - Prymas wspomianej Brodrii. Urząd Gonfaloniera Wojsk Patriarszych niezmiennie od dłuższego czasu sprawował baron Dreder, zaś Mecenasem Patriarszym był Giuliano Montini - ekskomunikowany kapłan. Warto dodać, że pojawiła się nowa prefektura - Kongregacja Sprawiedliwości.

Pontyfikat Ojca Świętego Leona II zakończył się 21 sierpnia, gdy Jego Świątobliwość w godzinach porannych, odszedł do Domu Ojca. Vere patriarcha mortuus est...

Leon II - wielki członek Kościoła

Autor: dr net. Giuseppe Bertelli

I. Wstęp

Leon II, właściwie Lorenzo de Medici, zapisał się na kartach rotryjskiej historii złotymi literami. Pontyfikaty, w czasie których sprawował władzę w Państwie Kościelnym, były zazwyczaj pomyślne dla Kościoła. Można więc go nazwać wielkim członkiem Kościoła.

II. Lorenzo de Medici wybrany na Stolicę Pawłową

Lorenzo de Medici na Tron Pawłowy został wybrany w czasie konklawe 6 czerwca 2014 roku. Nastąpiło to po abdykacji Patriarchy, którego wybór był fenomenem. Pierwszy raz bowiem Patriarchą obrano kogoś z poza kolegium kardynalskiego, a mowa tutaj o Innocentym IV. Wybór Leona II został ogłoszony światu późnym wieczorem przez Jego Eminencję Franciszka Ferdynanda kard. von Habsburga, dziekana kolegium. Zebranych na placu św. Pawła ogarnęła radość. Wszyscy wiwatowali i cieszyli się z wyboru nowego Biskupa Rotrii, a duchowni i przedstawiciele państw konkordatowych obdarowali Jego Świątobliwość prezentami.

III. Intronizacja

Intronizacja Jego Świątobliwości miała miejsce 19 czerwca, czyli trzynastcie dni po ogłoszeniu formuły „Habemus Patriarcham”. Koronacja odbyła się w Patriarszej Arcybazylice Najświętszego Zbawiciela, Świętego Jana Chrzciciela i Świętego Jana Ewangelisty na Lateranie. Wszyscy wyczekiwali tego momentu. Na samym początku kardynałowie złożyli przysięgę wierności nowemu Ojcu Świętemu i rozpoczęła się uroczysta Msza pontyfikalna, w czasie której kard. Habsburg założył na głowę Leona II tiarę, na znak, że nowy Patriarcha jest Ojcem Królów i Ksiąząt, Sługą Sług Bożych, Suwerenem Państwa Kościelnego. Na koniec uroczystości kilku duchownych zostało odznaczonych orderami.

IV. Pontyfikat wielu uroczystości

Pontyfikat Leona II został zapamiętany z dobrej strony. W jego czasie odbyło się dużo uroczystości. Jedną z nich była „Audiencja Generalna z okazji VII rocznicy powstania Rotrii”. Hucznie obchodzono tę rocznicę. W czasie Audiencji, Patriarcha ogłosił, że do stanu kapłańskiego został wyniesiony m.in. Ksawery van Berden, a biskupem został Pio Maria Facibeni.

V. Masoneria i ekskomunika

W czasie kolejnego pontyfikatu Lorenza de Medicego odnotowano wiele sukcesów Państwa Kościelnego. Jednym z nich było szybkie zaradzenie problemowi masonerii. Masoneria została założona 7 sierpnia przez Ivana Dymitra von Vincis-Kazakov. Celem ich było „wstawienie” swojego człowieka na Złoty Tron. W sprawę zamieszani byli również duchowni rotryjscy: Guliano Montini i Nicolaus Dreder. Pierwszy z nich o wszystkim poinformował Jego Świątobliwość Leona II, a obecny kard. Dreder był szpiegiem Stolicy Apostolskiej. Niczego nieświadomy Montini również śledził poczynania masonów. Myślał, że ma on na to pozwolenie Leona II, co wynikało z rozmów między nimi. Dopiero po kilku miesiącach wynikło, że Guliano Montini został „wrobiony” w ten spis przez ówczesnych kardynałów rotryjskich. 17 sierpnia 2014 roku, mrok ogarnął Bazylikę Laterańską. Leon II wydał bullę „Dies Irae”, którą zaprezentował w trakcie ceremonii ekskomuniki, a w której ekskomunikował za zdradę wiary oraz przystąpienie do organizacji masońskiej:

- Guliano Montiniego
- Rodrigo Borgio (Ivana Dymitra von Vincis-Kazakov)
- Jego Księżęcą Mość Jerzego Maksymiliana van Oranje – Nassau
- Tomasza van Egmond

Ponadto status persona non grata otrzymali:

- *Konstanty Jerzy Michalski*
 - *Feliks Spirkin.*
- Ceremonia zakończyła się rzuceniem świecy o podłogę.

VI. Niespodziewana śmierć Ojca Świętego

Leon II niespodziewanie zmarł 21 sierpnia 2014 roku w godzinach porannych. W tym czasie w wielu krajach konkordatowych ogłoszono żałobę narodową. Wystawienie zwłok zmarłego Wikariusza Chrystusowego na ziemi miało miejsce tego samego dnia, w czasie którego Lorenzo de Medici odszedł do Domu naszego Ojca. Pogrzeb Patriarchy odbył się 23 sierpnia w Bazylice św. Jana na Lateranie. Uroczystościom przewodniczył Dziekan Kolegium Kardynalskiego Franciszek kard. von Habsburg. Śmierć Leona II pozostawiła ogromną pustkę w Państwie Kościelnym.

VII. Podsumowanie

Pontyfikat Leona II można śmiało zaliczyć do udanych. Lorenzo de Medici to wielka postać na scenie mikronacyjnej. Swoją postawą dawał wzór do naśladowania zarówno młodszym jak i starszym od siebie. Swoim zaangażowaniem przyczynił się do wzrostu potęgi Rotrii na arenie międzynarodowej. Głęboko wierzył naszemu Zbawcy i dzięki temu osiągnął wiele sukcesów. Uważam, że należy tą osobę nazwać jedną z największych w historii mikronacyjnej.

**Kronika pontyfikatu Jego Świątobliwości Piusa IV
od śmierci Leona II do Rewolucji Październikowej**

Rozdział I – Śmierć Leona II

Dnia 21 sierpnia 2014 r. o godzinie 4. 39 zmarł w wyniku ostrego ataku realiozy Ojciec Święty Leon II. O tym smutnym wydarzeniu poinformował Rotryjczyków kamerling kardynał Cesare de Medici. Po tradycyjnych obrzędach wieczorem wystawiono ciało Jego Świątobliwości, a pogrzeb zaplanowano na 23 sierpnia. Śmierć Patriarchy była wielkim zaskoczeniem i wywołała ogromną rozpacz u duchownych i wiernych, zwłaszcza że Patriarcha nie tak dawno rozprawił się z masonerią, która próbowała zagrozić bezpieczeństwu Państwa Kościelnego oraz Kościoła Rotryjskiego. W dniu śmierci Leona II do Rotrii przybył Stanisław Wieniawa, później znany jako Vincenzo Oreglia di Santo Stefano, a obecnie Giovanni Battista della Popoly.

Pogrzeb Jego Świątobliwości 23 sierpnia 2014 r. sprawował Jego Eminencja Dziekan Franz Ferdinand kardynał von Habsburg-Lothringen, a konklawe zaplanowano na dzień następny. Podczas uroczystości pogrzebowych hołd zmarłemu Biskupowi Rotrii złożyli nie tylko duchowni, ale i koronowane głowy.

Rozdział II – Wybór Piusa IV

Konklawe rozpoczęło się dzień po pogrzebie. Uprawnionymi do udziału w nim byli tylko dwaj kardynałowie: Jego Eminencja Dziekan Franz Ferdinand kardynał von Habsburg-Lothringen oraz Jego Eminencja Cesare Francesco kardynał de Medici. Była to najmniejsza liczba elektorów dokonująca wyboru Patriarchy w całej historii Rotrii. W TOTO PATRIARCHA – zabawie, której wszyscy mieszkańcy Rotrii mogli typować nazwisko nowego Ojca Świętego wygrał z przewagą 5 głosów kardynał Dziekan, natomiast drugie miejsce ex aequo uzyskali kardynał Kamerling oraz biskup Pio Maria Facibeni. Biskup Facibeni wynik loterii skomentował: Bardzo ciekawe wyniki, widać, że większość z nas chce ancien régime, w pozytywnym tego słowa znaczeniu.. Konklawe trwało bardzo krótko. 24 sierpnia 2014 r. kwadrans przed 16 pojawił się biały dym, a następnie kardynał de Medici ogłosił nazwisko następcy Leona II. Biskupem Rotrii został Ferdinand kardynał von Habsburg-Lothringen, który przybrał imię Piusa IV. W swojej pierwszej mowie wyraził chęć przywrócenia jedności i wzajemnego poszanowania w Kościele. Niestety stało się wręcz przeciwnie. Pontyfikat Piusa IV przyniósł podziały, a zakończył się rewolucją, której skutki odczuwane są do dnia dzisiejszego. Gratulacje nowemu Patriarsze zaraz po wyborze złożyli prócz Rotryjczyków także przedstawiciele Monarchii Austro – Węgier oraz Królestwa Agurii.

Po godzinie 20 dnia 29 września 2014 r. rozpoczęła się uroczysta koronacja Patriarchy Piusa IV, której jako Wikariusz Generalny i jednocześnie Kamerling dokonał Jego Eminencja Cesare kardynał de Medici. W mowie tronowej Patriarcha podkreślił chęć zachowania bezpieczeństwa wewnętrznego, umacniania przyjaźni z sojusznikami oraz doprowadzenia do rozkwitu gospodarczego. Jego Świątobliwość odznaczył także wysokimi orderami władców państw sojusznicznych m.in. Jej Królewską Mość Eleonorę I – królową Skarlandu oraz Jego Królewską Mość Piotra Konstantego Petrowicza – króla AguriiWielką Kollaną Arcychrześcijańskiego Orderu Sykstusa III. Po koronacji biskup Tommaso Domenico Mancini OFD wręczył Ojcu Świętemu swoje

„Tezy” spisane w klasztorze w Fiesole, które w przyszłości miały odegrać znaczącą rolę.

Rozdział III – Początek pontyfikatu

Pontyfikat rozpoczął się spokojnie. Diakonem, a następnie prezbiterem został Stanisław Wieniawa (później zmienił nazwisko na Vincenzo Oreglia di Santo Stefano). Kreację biskupią przyjął Nicolaus Stefano Dreder, który wkrótce później został adoptowany przez królową Skarlandu i przyjął nazwisko Juan Lorenzo de León. Urząd Kamerlinga, Wikariusza Generalnego, Sekretarza Stanu oraz Wielkiego Inkwizytora sprawował Cesare kardynał de Medici. Wicekanclerzem zaś został mons. Ksawery van Berden. Wikariuszem Generalnym na początku był biskup Juan Lorenzo de León, pod koniec pontyfikatu zastąpił go biskup Pio Maria Facibeni. Kuria pracowała powoli nad nowymi ustawami – uchwalono ustawę o Gwardii Apostolskiej oraz Statut Apostolskiego Seminarium Duchownego. Pracowano nad Kodeksem karnym, który ostatecznie nigdy nie wszedł w życie.

Rozdział IV – Tezy Tommasa Manciniego

1 września 2014 r. biskup Mancini przedstawił ponownie swoje tezy, które podarował Ojcu Świętemu. Zarzucił, że Kościół Rotryjski jest zamknięty dla v – świata, nazwał go „fabryką ceremonii”, a nie ostoją chrześcijaństwa. W swoich tezach zaznaczył, że Patriarcha nie może być „więźniem Kwirynału”, a wraz z innymi duchownymi powinien być solą ziemi. Zaznaczył, że należy zwiększyć rolę kościołów lokalnych oraz zdecydowanie zwrócił się w stronę koncyliaryzmu oraz kolegialności w Kościele.

Tezy wywołały emocje wśród duchowieństwa, powrócił odwieczny problem ewangelizacji przez Kościół Rotryjski. Jego Świętobliwość uznał, że tezy naruszają postanowienia soborów (szczególnie Soboru Florenckiego I) i nałożył na Ekscelecję Manciniego karę suspensy celem przemyślenia swoich poglądów.

Tezy zrodziły dyskusję, w której pojawił się postulat zwołania soboru powszechnego celem omówienia wielu ważkich dla Kościoła problemów, m.in. poruszonych w tezach. Wielkim krytykiem polityki Piusa IV i jego poprzedników był o. Giordano Belmonte, który nazwał Kościół Titanicem płynącym wprost na górę lodową, a Patriarchę jego kapitanem. Zarzucał blokowanie Tronu Pawłowego przez dwóch kardynałów i niską kolegialność. Pius IV podniósł, że chciał zwołać sobór celem uaktualnienia Rytuału Laterańskiego. Przeciwnikiem soboru był biskup Pio Maria Facibeni, który twierdził, że i tak duchowni nie wypełniają należycie swoich obowiązków, po co zatem nakładać im nowe. Krytykował nieróbstwo w Rotrii, które zawsze się szerzyło, a i często było nagradzane. Widać to jedna z przywar naszego Kościoła.

Mimo kary suspensy biskup Mancini udzielał się nadal w mikroświecie – za granicą oraz na swoim blogu. Nazywał Ojca Świętego „tyranem na Tronie Pawłowym”, „zadufaną elitą”. 4 września 2014 r. Jego Świętobliwość ogłosił mowę, w której obłożył biskupa Tommaso Manciniego ekskomuniką za czyn z kanonu 118 i 120 Kodeksu Prawa Kanonicznego. Wyklął także ojca Giordano Belmonte, którego oskarżył o podwójną tożsamość (króla Niderlandzkiego). Obydwaj zostali uznani winnymi nieposłuszeństwa, prywaty i pychy. Jednocześnie Patriarcha wyraźnie dał do zrozumienia, że tezy nie będą podlegały dyskusji i że on jako strażnik tradycji nie może pozwolić na radykalne zmiany.

Rozdział V – Inauguracja Soboru Laterańskiego VI i wyróżnienia

21 września 2014 r. Jego Świętobliwość otworzył Sobór Laterański VI. Miał pierwotnie zająć się aktualizacją Rytuału Laterańskiego oraz uprawnieniami i obowiązkami biskupów oraz administratorów apostolskich. Pod rządami następców Piusa IV Ojcowie Soborowi omawiali tematy o wiele dalej idące.

27 września 2014 r. odbyła się uroczysta audyencja generalna Jego Świętobliwości Piusa IV. Wyróżnił on podczas niej najaktywniejszych duchownych Państwa Kościelnego Rotria. Monsignore Ksawery van Berden – Wicekanclerz został wyniesiony do godności biskupiej, biskup Giacinto Martino Mancini do godności arcybiskupiej (miało to związek z podniesieniem diecezji grodzieckiej do rangi archidiecezji), a ksiądz Vincenzo Oreglia di Santo Stefano – proboszcz mediolański został Kanonikiem Kapituły Bazyliki Laterańskiej.

Rozdział VI – Polityka zagraniczna

Pius IV umacniał dotychczasowe sojusze Państwa Kościelnego. Odwiedził Królestwo Agurii 11 września 2014 r. i podczas tej pielgrzymki ogłosił podniesienie diecezji grodzieckiej do rangi archidiecezji. Już na samym początku pontyfikatu odznaczył Jego Królewską Mość Piotra Konstantego Petrowicza Wielką Kollaną Arcychrześcijańskiego Orderu Sykstusa III. Ojciec Święty zmienił kształt Kościoła Rotryjskiego w Rzeczpospolitej Obojga Narodów. Zniósł archidiecezję gnieźnieńską i przekształcił ją w diecezję, a także zniósł diecezję wileńską tworząc z niej prałaturę terytorialną podległą każdorazowemu Prymasowi RON.

Jego Świątobliwość był przeciwny pobytowi i pracy rotryjskich duchownych na rzecz powstałego 10 września 2014 r. Królestwa Francji i Nawarry. Dlatego opóźniona została nominacja prezbitera Leonarda Marii della Popoly, który został adoptowany przez Ludwika I – Króla Francji i Nawarry.

Rozdział VII – Sprawy wewnętrzne

Za pontyfikatu Piusa IV czterech diakonów otrzymało nominację prezbiteriatu: Vincenzo Oreglia di Santo Stefano, Barnaba Feretti, Leonardo Mario della Popoly, Krzysztof Hans van der Ice. Kapelan Honorowy Jego Świątobliwości Ksawery van Berden został biskupem, Giacinto Martino Mancini arcybiskupem, a di Santo Stefano Kanonikiem Kapituły Bazyliki Laterańskiej.

*Temat: **Kronika pontyfikatu Jego Świątobliwości Piusa IV od śmierci Leona II do Rewolucji Październikowej**, praca magisterska*
Autor: kard. elekt prof. zw. dr net. Giovanni Battista della Popoly
Promotor: kard. dr net. prof. UR Nicolaus Stefano Dreder

[/font][/size][i]

« Ostatnia zmiana: Piątek, 4 Wrz 2015, 23:46:46 wysłana przez Fernando Álvarez d'Este y Córdoba »

 Zapisane

***/-/ Sanctitas Vestra Clemens III
Pontifex Maximus et Servus Servorum Dei,
Patriarcha et Episcopus Rotriae, etc.***

Strony: [1] **Do góry**

DRUKUJ

« poprzedni następny »

» **POZOSTAŁE** » **Archiwum** » **Państwo Kościelne Rotria** » **Bazylika i Pałac Laterański** » **Biblioteka Apostolska** » **Ecclesiae Archivo** (Moderator: Don Fernando Álvarez d'Este y Córdoba) » **INDEX PATRIARCHARUM II S.A IN ROTRIA**

Skocz do: